

UCS

SEINÄJOEN
YLIOPISTOKESKUS

University Consortium
of Seinäjoki

TIEDOTUSLEHTI
LOKAKUU 2005
nro

1

Soittaja pärjää aina – tanssimusiikin historiaa muusikon näkökulmasta 10

Perheen huomioiminen hoitotyössä ja kuntoutuksessa 13

Seinäjoen kaupunki korkeakoulupolitiikan tekijänä 4

Epanet

Korkeakoulujen yhteistyöverkosto Epanet vahvistaa soveltavaa tutkimusta ja tuotekehitystä.

6

Jatko-opinnot

Karonkatimi on yksi Seinäjoen yliopistokeskuksen piirissä toimivista, jatko-opintoja tukevista ryhmistä.

14

Aluestrategia

Tutkimuksen ja koulutuksen aluestrategiassa syntyy osaamisen ja yrittäjyyden luovaa kipinöintiä.

7

Kulma

Kulttuurimarraskuu Kulma tarjoaa tapahtumia hiljenevään myöhäissyksyn.

16

PÄÄKIRJOITUS

Kädessäsi on Seinäjoen yliopistokeskuksen ensimmäinen tiedotuslehti, jonka tehtävänä on kertoa Seinäjoella tehtävästä yliopistollisesta tutkimuksesta ja koulutuksesta. Yliopistokeskus aloitti toimintansa vuonna 2004, ja sen piirissä toimii viisi yliopistoa. Vaikka yliopistollista toimintaa Seinäjoella on ollut jo vuodesta 1981 lähtien, on yliopistokeskuksen myötä siirrytty selkeästi uuteen vaiheeseen. Yhteistyötä on yhteisymmärryksessä tiivistetty, osaamista ja työnjakoa on pystytty syventämään, tutkimus- ja oppimisympäristöjä, tiloja, välineitä ja tietoverkkoja, on kehitetty ja näin saatu aikaan aikuisille soveltuva uuden teknologian työ-, oppimis- ja tutkimusympäristö. Kun ideat ja toiminnot lähtevät liikkeelle substanssialojen kyvystä ja halusta tehdä yhteistyötä, syntyy yhteisöllinen tahtotila ja yliopistokeskuksen identiteetti vahvistuu.

Viime lukuvuoden aikaan yliopistoväki sai luettavakseen paitsi lukuisia raportteja myös runsaasti lehtikirjoituksia, joissa käsiteltiin yliopistolaitoksemme tilaa ja esitettiin niin erikoisia-kin käsityksiä kehitystarpeista, että yliopistossa työskentelevän oli aika ajoin vaikea tunnistaa niistä sitä yliopistomaailmaa, missä itse uskoo toimivansa. Yliopistoissa toteutettiin lisäksi suuri joukko muutoksia. Tämän syksyn alusta siirryttiin ns. Bolognan-prosessin mukaiseen kaksiportaiseen tutkintojärjestelmään, lukuvuosi jaksotettiin neljäksi periodiksi ja käynnistettiin useita uusia, monitieteisiä ja kansainvälisiäkin maisteriohjelmiä. Lisäksi opintoprosesseja pyritään virtaviivaistamaan ja valmistumisaikoja lyhentämään laatimalla opiskelijoille henkilökohtaiset opintosuunnitelmat HOPSit. Palkkausjärjestelmän uudistus eli UPJ-prosessi on loppumetreillään, ja vaikka uudistuksen toteuttaminen on osoittautunut erittäin monimutkaiseksi ja hankalaksi tehtäväksi, sen positiivista satoa ovat olleet kehityskeskustelut ja niiden avaama näkökulma yhteisöllisyyteen.

Etelä-Pohjanmaalla päivitettiin korkeakoulutuksen aluestrategiaohjelma, jossa yhteistyössä kehittäjäorganisaatioiden ja elinkeinoelämän kanssa luotiin suuntaviivat tutkimuksen ja koulutuksen kehittämiseksi. Ammattikorkeakoulun kanssa tehtävästä molempia osapuolia hyödyntävästä yhteistyöstä ja työnjaosta alueella on jo näyttöjä. Korkeakoulutuksen strategiassa luvataan Etelä-Pohjanmaalle osaamisen ja yrittäjyyden luovaa kipinöintiä, josta heijastukset ulottuvat kansallisesti ja kansainvälisesti. Toivon, että sitä luovaa kipinöintiä välittyy myös tästä lehdestä.

*Krista Varantola, Tampereen yliopiston rehtori
Seinäjoen yliopistokeskuksen rehtorien kokouksen
puheenjohtaja*

*Piia Kleemola ja Mika Virkkala
Kyläpelimannit-projektista
esiintyivät helmikuussa Seinäjoen
yliopistokeskuspäivän
tilaisuudessa. (Kuva: Juho Lahti.)*

Kyläpelimannit-projekti onnistuneesti päätökseen

Kyläpelimannit-projekti, viralliselta nimeltään Etelä-Pohjanmaan kansanmusiikin osaajat -hanke, on levittänyt kansanmusiikin ilosanomaa Etelä-Pohjanmaalla kolmen seutukunnan alueella kolmen ja puolen vuoden ajan. Lokakuussa 2005 päättyneessä Sibelius-Akatemian koulutuskeskuksen Seinäjoen toimipaikan hallinnoimassa hankkeessa ovat työskennelleet Kuusiokuntien ja Peräseinäjoen kyläpelimanni **Anne-Mari Kivimäki**, Suupohjan, Jalasjärven ja Kurikan kyläpelimanni **Piia Kleemola** sekä projektipäällikkö **Mika Virkkala**. Hanketta ovat rahoittaneet Euroopan Unionin aluekehitysrahasto, Länsi-Suomen lääninhallitus / opetusministeriö sekä toiminta-alueiden kunnat.

Kyläpelimannien toiminta koostui kolmesta osa-alueesta; esiintymisestä, opettamisesta ja erilaisten tapahtumien organisoinnista. Toiminta-alueiden koulut ovat saaneet tutustua Kyläpelimannit-trion johdolla suomalaisen ja erityisesti eteläpohjalaiseen kansanmusiikkiin niin koulukonserttien kuin kansan-

musiikin työpajojenkin muodossa. Vuodesta 2002 saakka hankkeen työntekijöiden muodostama Kyläpelimannit-trio on soittanut noin sata konserttia vuodessa erilaisissa tilaisuuksissa. Opetustyötä on tehty alueiden kansalais- ja musiikkiopistojen kanssa, lisäksi on järjestetty erilaisia tiiviskursseja yhteistyökumppaneiden kanssa.

Kyläpelimannit-projekti on järjestänyt kaksi pienimuotoista kansanmusiikki tapahtumaa Kauhajoella ja ollut tiiviisti mukana niin Suupohjan Spelien kuin Alavuden Zembalot-festivaalien järjestelyissä. Projektin myötä on julkaistu kolme eteläpohjalaisista kansanmusiikkia esittelevää cd-levyä; Kyläpelimannit-trio: Tapeetilla (SIBKACD047) ja Uutta kansanmusiikkia Etelä-Pohjanmaalta (SIBKOC001).

Kyläpelimannit-projektin työntekijät ovat näkyneet maakunnassa uuden kansanmusiikin keulakuvina ja vieneet kansanmusiikin koulutusta eteenpäin onnistuneesti.

Työnkierto osaamisen vahvistajana – TOVI

Tampereen yliopiston täydennyskoulutuskeskus tarjoaa virkamiehille mahdollisuuden työnkiertoon maakunnan yrityksissä. TOVI-hankkeessa viisi eteläpohjalaisista yritystä saa kolmeksi kuukaudeksi julkisen organisaation asiantuntijatehtävissä toimivan henkilön omiin kehitystehtäviinsä. Hankkeen toteutusaika on 1.6.2005–30.2.2007. Rahoittajana on Euroopan sosiaalirahasto.

Markku Mattila Eduepanetin projektipäälliköksi

Jatko-opintojen kehittämishanke Epanet-verkostossa (Eduepanet) on käynnistynyt Tampereen yliopiston täydennyskoulutuskeskuksessa (TYT) Seinäjoella. FT Markku Mattila aloitti hankkeen projektipäällikkönä 5.10.2005. Mattila on toiminut aikaisemmin Tampereen yliopistossa tutkijana sekä täydennyskoulutuskeskuksessa historian opinnoista vastaavana tuntiopettajana.

Hanke kokoaa tieteellisestä jatkotutkimuksesta kiinnostuneita eteläpohjalaisia tutkijaryhmiin ja menetelmäkoulutuksiin. Lisäksi edistetään Etelä-Pohjanmaalla toimivien tutkimus- ja koulutusorganisaatioiden kansainvälistymistä.

Hanke on osa Seinäjoen yliopistokeskuksen ja Epanet-tutkimusverkoston toimintaa. Hankkeen toteutusaika on 1.7.2005–31.5.2007, ja sen rahoittaa Etelä-Pohjanmaan TE-keskus. Jatko-opinnoista kiinnostuneet voivat ottaa yhteyttä Mattilaan ja ilmoittautua hankkeen postituslistoille (Markku Mattila, 06-4211 444, markku.mattila@uta.fi).

Kuluttajatutkimuksella kasvatetaan yritysten markkinointiosaamista

Vaasan yliopistossa on alkanut kaksi uutta kuluttajien elintarvikevalintoja selvittävää tutkimusta. Kaksivuotiset tutkimushankkeet toteutetaan professori Harri Luomalan johdolla. Luomala työskentelee kuluttajatutkimuksen professorina Seinäjoella osana Epanet-verkosta.

Tavoitteena tyytyväinen kuluttaja -tutkimus tähtää asiakaskeskeisen ja kilpailukykyisen tuote-, hinnoittelu- ja markkinointikonseptin kehittämiseen elintarvikealan pk-yrityksille. Hankkeen 260 000 euron kokonaisbudjetin suurin rahoittaja on maa- ja metsätalousministeriö. Pääyhteistyökumppanina on maa- ja elintarviketalouden tutkimuskeskus MTT.

Kuluttajan kulttuuristen arvojen, markkinointiviestinnän ja tilannetekijöiden rooli ruoan aistinvaraisessa kokemisessa ja ruokavalinnoissa -tutkimus selvittää kuluttajan arvojen, henkilökohtaisten ominaisuuksien ja viestinnän merkitystä ruokavalinnoissa. Se toteutetaan yhdessä Turun yliopiston kanssa. Tutkimuksen on määrä tuottaa muun muassa kaksi väitöskirjaa. 220 000 euron suuruisen hankkeen rahoittajina ovat Tekes, Etelä-Pohjanmaan liitto ja elintarvikealan yritykset.

Seinäjoelta Turun kaupunginjohtajaksi siirtynyt **Mikko Pukkinen** pitää kaupunkien roolia keskeisenä korkeakoulupolitiikassa ja alueellisten innovaatiojärjestelmien luomisessa. Ellei alueen keskuskaupunki ole suoraan mukana, niin sen on tarpeen osallistua kehittämistyöhön ainakin kumppanina, johon kaikki osapuolet voivat luottaa. ”On kyse siitä, että kaupunki ottaa vetovastuun, toimii katalyyttina ja voimien kokoajana. Sitä roolia Seinäjoen kaupunki on hakenut ja yrittänyt vetää. Ja kyllä se yleensä niin on, että yliopistot seurustelevat kaupunkien kanssa – se on luonteva yhteys”, Pukkinen sanoo.

Seinäjoen kaupunki Etelä-Pohjanmaan maakunnan keskuksena on tiiviisti mukana alueellisessa kehittämisessä. Seinäjoelta Turun kaupunginjohtajaksi siirtynyt Mikko Pukkinen näkee kaupungin roolin tässä puolueettomana voimien kokoajana ja tarvittaessa vetovastuun ottajana. Tämän roolin Seinäjoki on ottanut myös Epanet-verkoston ja Seinäjoen yliopistokeskuksen perustamisessa.

Seinäjoen kaupunki toimii takuumiehen roolissa

TEKSTI JARI ELORANTA / KUVAT SEINÄJOEN TEKNOLOGIAKESKUS OY JA JARI ELORANTA

Mikko Pukkinen oli viitisen vuotta Seinäjoen kaupunginjohtajana ja osallistui aktiivisesti Seinäjoen seudun ja Etelä-Pohjanmaan maakunnan elinkeino- ja innovaatiojärjestelmän kehittämiseen. Seinäjoella ollaan muun muassa mukana valtakunnallisessa osaamiskeskusohjelmassa ja aluekeskusohjelmassa sekä on saatu aikaan Seinäjoen yliopistokeskus, Epanet-korkeakouluverkosto ja teknologiakylä Seinäjoki Science Park. Toisiaan täydentävien osien kokonaisuus on muodostettu lyhyessä ajassa. ”Määrällisesti aikoinaan ajattelemamme tavoitteet on selvästi ylitetty. Tosin meistä riippumattomista syistä on perustettu myös valtionhallinnon rakenteita.”

Kaupungin hallinnossa investointien kehittämistoimintaan ja tulevaisuuden rakentamiseen nähdään toisinaan heikentävän mahdollisuuksia esimerkiksi peruspalveluiden ylläpitoon ja parantamiseen. Pukkinen suhtautuu kriitti-

sesti tällaisen kilpailuasetelman rakentamiseen. ”Peruskysymys on, että ensiksi hyvinvointi pitää luoda ennen kuin se voidaan jakaa. Elinkeinoelämän toimintaedellytysten parantamiseen tähtäävät hankkeet luovat perustaa hyvinvoinnille. Tämä peruslogiikka on Seinäjoella yksimielisesti oivallettu ja hyväksytty.”

Yliopistokeskus täytti pitkän ajan tavoitteita

”Epanet-professuurien määrä on ollut mielestäni yllätys. Emme olisi uskaltaneet asettaa sellaista tavoitetta kuin nyt on toteutunut, ja professuureihin on saatu hyviä henkilöitä”, Pukkinen arvioi. Epanetia muodostettaessa oli

uutta, että kaupungilla ja alueella on jokin rooli tällaisessa järjestelmässä. ”Seinäjoen kaupunginhallitus tarttui rohkeaan Epanet-malliin kunnianhimoisesti. Siinä nähtiin heti hyvin suurella yksimielisyydellä, että näin mennään eteenpäin.”

Seinäjoen kaupunki varautui olemaan Epanet-mallin takuumies sillä tavoin, etteivät tutkimusalat määrittäisi vain rahoituksen saamisen perusteella. ”Ymmärrettiin, että kaupungilla pitää olla se rooli, että takaamme rahoituksen, jos halutaan mennä aloille, joille ei ole helposti saatavissa rahoitusta”, Pukkinen sanoo. Tämä ei kuitenkaan ole toteutunut, koska on löytynyt sekä järkevät tutkimusalueet että rahoitus. ”Minä olin itse varautunut suurempaan panostukseen, mitä on jouduttu laittamaan – kiitos maakunnan eli lähinnä Etelä-Pohjanmaan liiton ja yritysten mukaan tulolle.”

Yliopistokeskuksen saaminen merkitsee Pukkinen mukaan Seinäjoelle paitsi statuskysymystä myös sitä, että ollaan mukana yliopistokeskusjärjestelmässä. Jääminen ulkopuolelle olisi ollut takaisku, vaikka Seinäjoella olisikin ollut edelleen yliopistojen yksiköitä. Yliopistokeskuksen perustamisprosessi oli hänestä myönteinen, ja opetusministeriössä Seinäjoki haluttiin mukaan. ”Jo monta kymmentä vuotta täällä on ollut tavoitteena saada jos ei nyt yliopistoa niin ainakin korkea-asteista maisterikoulutusta. Tätä on tavoiteltu eri muodoissa. Kaupungin kannalta katsottuna tällä polulla yliopistokeskuksen tulo koettiin tietynlaisena tavoitteen saavuttamisena.”

Kärkitahdissa on paras pysytellä

Saavutusten jälkeen Pukkinen varoittaa tuodittautumisesta hyvän olon tunteeseen. Kehittämistyössä tulee hänen mielestään pysyä kärjessä ja jatkuvasti ajan tasalla eikä yleinen keskikastissa toimiminen kannata, kun maakuntien ja maakuntakeskusten välillä käydään kilpajuoksua. ”Kaupungin talous kulkee niin, ettei voida vetää henkeä pari vuotta ja palata asiaan uudelleen. Tämä on jatkuva prosessi, josta ei voi hypätä syrjään.”

Yhden reunaehdon asettaa Seinäjoen koko. Pukkinen muistuttaa Seinäjoen olevan sen luokan pieni kaupunki, että jos esimerkiksi valtionhallinnossa hajasijoitetaan yksiköitä, niin Seinäjoki on silloin usein temppelein harjalla – mutta viimeisten joukossa. ”Tällöin mikään ei yleensä ole itsestään selvää. Seinäjoen pitää itse jokainen asia omalla työllä ansaita. Jos tummia pilviä alkaa kertyä taivaalle, silloin pitää omassa tärkeässä ryhmässä olla parhaiten joukossa.”

Omat painopistealueet tutkimuksessa, opetuksessa ja kehittämistoiminnassa tulee Pukkinen mukaan uskaltaa ja osata löytää. On huolehdittava myös, että tutkimustyöllä ja koulutetuilla on kysyntää. ”Luu- len, että valitut painopisteet ovat oikeita. Pitää kuitenkin vielä selvemmin löytää omat kapeat alueet, joihin panostetaan. Yleispätevyydelle ei löydy kysyntää.”

Kari Mäkelän tutkimusryhmä osallistui huippuyksikköhakuun

Tampereen teknillisen yliopiston (TTY) tutkimusryhmä oli mukana Suomen Akatemian kansallisen tutkimuksen huippuyksikköhakemuksen haussa vuosille 2006–2011. Ryhmän hakemus Finnish Centre of Excellence in Emerging Biosensing Research arvioitiin kansainvälisesti huippuyksikkökelpoiseksi täysin pistein. Tällä kertaa rahoitusta riitti vain aikaisemminkin rahoitettujen 23 huippuyksikön jatkohankkeille.

Tutkimusohjelma käsitteli uusia biosignaalien mittaustekniikoita ja niiden sovelluksia. Esimerkki sovelluksista on ihonalainen anturi, jolla voidaan seurata sydänpotilaiden EKG-käyttäytymistä jatkuvasti, ilman ”lankoja”.

Huippuyksikkö on yhdestä tai useasta korkeatasoisesta tutkimusryhmästä muodostuva tutkimus- ja tutkijankoulutusyksikkö, jolla on selkeät yhteiset tutkimukselliset päämäärät ja yhteinen johto. Huippuyksikkö edustaa alansa kansainvälistä kärkeä tai on hyvin lähellä sitä. Yksiköiden arviointiin ovat osallistuneet kansainvälisesti korkeatasoiset asiantuntijat.

Tutkimusryhmään kuului useita TTY:n laitoksia. Digitaalisen median instituutista mukana oli kudostutkimusryhmä ja Kari Mäkelän telelääketieteen tutkimusryhmä Seinäjoelta. Muita TTY:n tutkimusryhmiä olivat bioelektronikan, materiaalitieteiden ja lääketieteellisen tekniikan ryhmät. Telelääketieteen tutkimusryhmän osuus tutkimusohjelmassa koski kehitettävien menetelmien integrointia terveydenhuoltoon sekä yritys yhteistyötä.

Professori Kari Mäkelä.

Lopputöitä virtuaalitekniikan tutkijaryhmässä

Professori Asko Ellmanin (TTY) tutkijaryhmästä valmistui keväällä kaksi lopputyötä. Ville Jouppila teki diplomityönsä Tampereen teknilliseen yliopistoon ja Jarkko Vesiluoma Seinäjoen ammattikorkeakoululle.

Ville Jouppilan diplomityössä tarkasteltiin sähköisesti ohjatun venttiilin mallipohjaista kunnonvalvontaa. Työssä kehitetyn menetelmän avulla on mahdollista havaita venttiilin alkava vikaantuminen jo ennen kuin se aiheuttaa täydellisen vikatilanteen ja tuotantokatkoksen. Työssä tarkasteltiin metsäkoneissa yleisesti käytettyä puominohjausventtiiliä.

Jarkko Vesiluoman lopputyössä tehtiin prototyyppi virtuaalisesta vaatekaupasta SeAMK:n virtuaalitalaan. Virtuaalikauppa on tulevaisuuden käyttöliittymä nettikauppaan, jossa käyttäjä voi yksityiskohtaisesti tutustua tuotteisiin. Lopputyö luo pohjaa virtuaalikauppaan liittyvälle hankkeelle, jota Ellman valmistelee yhdessä sähköisen liiketoiminnan professorin Tarja Tiaisen (TaY) kanssa.

Yliopistokeskukset alueellisen osaamisen vahvistajia

Opetusministeri Antti Kalliomäen mukaan sekä yliopisto- että ammattikorkeakouluverkko on hajanainen ja toimipisteitä on vaikuttavuuden ja korkean laadun näkökulmasta liikaa. Korkeakoululaitosta tulisi kehittää riittävän suurina kokonaisuuksina vaikuttavuuden, laadun, sisällön ja toiminnan tehokkuuden lisäämiseksi.

”Yliopistokeskukset toimivat yhteistyöpohjaisina organisaatioina, joissa voidaan pilottiluontoisesti kehittää yliopistojen toimintaa. Erityisen ajankohtaista on pohtia, miten yliopistokeskukset voisivat vahvistaa alueellista vaikuttavuutta täydennyskoulutuksen ja avoimien korkeakouluopintojen yhteisessä kehittämisessä”, Kalliomäki totesi puheessaan Yliopistokeskuspäivillä Kajaaniin.

Kalliomäen mukaan yliopistokeskusten yhteistyö ammattikorkeakoulujen kanssa on paremminkin kilpailevaa kuin alueellista osaamista täydentävää. Myös tutkimustoiminnan kehittämisessä suhde emoyliopistoon on jäänyt löyhäksi. ”Odotankin, että äskettäin päivitetty yliopistojen aluestrategiat linjaavat osaltaan yliopistokeskusten kehittämistä osana alueiden innovaatiojärjestelmää”, Kalliomäki sanoi.

Koko maan kattava yliopistoverkko on ollut yksi suomalaisen korkeakoulupolitiikan menestystarinoista. Suurimpien yliopistokaupunkien menestys on siivittänyt maakuntien miehiä yhä uusiin yliopistohankkeisiin. 1980-luvulla jokainen itseään kunnioittava kaupunki tavoitteli omaa yliopistoa. Seinäjoen kasvavalle maakuntakeskukselle korkeasteen puute oli erityisen kipeä. Oma ammattikorkeakoulu-kaan ei kokonaan poistanut niitä ongelmia, joita elinkeinoelämällä oli kansainvälisillä markkinoilla. Kilpailukykyisimpiä ovat ne, jotka hallitsevat perustoimintansa lisäksi myös korkeamman osaamisen.

2000-luvun Suomessa uusien yliopistojen perustaminen ei enää ole realistinen tavoite. Suomalainen korkeakoulupolitiikka tarvitsee uusia malleja. Etelä-Pohjanmaan korkeakouluverkosto Epanet on yksi varteenotettava tapa tuoda korkea osaamista alueelle, jossa ei ole omaa tiedekorkeakoulua. Sen avulla olemassa olevien yliopistojen laadukas osaaminen vedetään kehittämään ja vahvistamaan Etelä-Pohjanmaata.

Korkeakoulujen yhteistyötä Etelä-Pohjanmaalla

Epanet on Etelä-Pohjanmaalla toimiva suomalaisten korkeakoulujen yhteistyöverkosto. Siihen kuuluvat Helsingin yliopisto, Sibelius-Akatemia, Tampereen yliopisto, Tampereen teknillinen yliopisto, Vaasan yliopisto ja Seinäjoen Ammattikorkeakoulu. Ne eivät muodosta yhtä itsenäistä yksikköä, vaan toimivat verkostona. Verkoston toteuttamista ohjaa ohjelasopimus, jonka ovat allekirjoittaneet korkeakoulujen lisäksi Etelä-Pohjanmaan korkeakoulu yhdistys ry, Etelä-Pohjanmaan liitto, Etelä-Pohjanmaan sairaanhoitopiiri, Etelä-Pohjanmaan työvoima- ja elinkeinokeskus, Länsi-Suomen lääninhallitus ja Seinäjoen kaupunki.

Käytännön työssä pyritään luomaan toimintaa ja palveluja, joista kaikki hyötyvät. Tutkimusverkoston jäsenet toimivat verkostossa itsenäisinä ja tasavertaisina, toisiaan tukien. Verkoston ytimenä ovat määräraaikaiset tutkimusprofessorit. He kokoavat ympärilleen tutkijaryhmän, joka koostuu palkatuista tutkijoista ja ohjattavista jatko-opiskelijoista. Professorit sijoittuvat ohjelasopimuksen allekirjoitaneisiin yliopistoihin. Samat yliopistot muodostavat myös Seinäjoen yliopistokeskuksen. Lisäksi yksi osa-aikaisista professoreista työskentelee Lapin yliopistossa. Uusin hanke sijoittuu Turun yliopistoon. Epanet-professorit tutkimusryhmineen ovat merkittävä osa yliopistokeskusta.

Maakunta on vahvasti Epanet-verkoston tukena: verkoston toiminta on kuvailtu Tutkimus- ja innovaatio-ohjelmassa, joka on yksi maakunnallisista teemaohjelmista. Epanet mainitaan kärkihankkeena muun muassa maakunnan yhteistyöryhmän ohjelma-asiakirjoissa. Myös osaamiskeskusohjelmat ja aluekeskusohjelmat mainitsevat laajentuneen Epanet-tutkimusyhteisön yhtenä alueellisenä vahvuutena.

Koordinoijana korkeakoulu yhdistys

Tutkimusverkoston koordinointi on uskottu Etelä-Pohjanmaan korkeakoulu yhdistykselle. Se on kuntien ja eräiden korkeakoulu yksiköiden muodostama yhdistys, jonka tarkoituksena on korkeakoulutoiminnan edistäminen maakunnassa. Yhdistys tuottaa yliopistotasoisia koulutuspalveluja, edistää tutkimus- ja kehitystoimintaa sekä korkeakoulupoliittista yhteistyötä Etelä-Pohjanmaalla. Yhdistyksen Epanet-toiminnasta vastaavat työntekijät työskentelevät yliopistokeskuksen palveluyksikön yhteydessä. He huolehtivat Epanetin monimuotoisesta hankehallinnosta, suunnittelusta ja seurannasta. Jo rahoituksenhallinta on mittava urakka: yritysrahan lahjoitussopimuksia on tehty 90 yrityksen kanssa ja voimassaolevia sopimuksia ja hallintopäätöksiä on jo yli kahdensadan. Lähes kaikki mahdolliset rahoittajaorganisaatiot osallistuvat verkoston tutkimushankkeiden rahoitukseen. Yritysten lisäksi rahoittajia ovat Etelä-Pohjanmaan liitto, TE-keskus, lääninhallitus ja sairaanhoitopiiri, EU:n tavoite 2- ja 3-ohjelmat, alue- ja osaamiskeskusohjelmat, ammattikorkeakoulu, yliopistot, Seinäjoen kaupunki ja alueen muut kunnat sekä opetusministeriö. Korkeakoulu yhdistys tekee kustakin hankkeesta erillisen sopimuksen professoria toteuttavan yliopiston kanssa. Yliopisto palkkaa työntekijät normaalin akateemisen virantäytön tapaan ja huolehtii hankkeen toteutuksesta.

Korkeakouluverkosto Epanet Yliopistot vahvistavat toimintaansa Etelä-Po

TEKSTI SULEVI RIUKULEHTO JA NINA HARJUNPÄÄ

Soveltavaa tutkimusta ja tuotekehitystä

Epanetissa painotetaan kasvavien toimialojen soveltavaa tutkimusta ja tuotekehitystä. Erityisesti tuetaan kansallisesti uusia ja monitieteellisiä tutkimusaloja, jotka sijoittuvat informaatioteknologian ja maakunnan vahvojen toimialojen yhtymäkohtiin. Tutkimuksen painoaloja ovat informaatioteknologian sovellukset, liiketoimintaosaaminen, elintarvikkealan tuotekehitys ja markkinointi, alueet ja hyvinvointi sekä taitoteknologia. Kullekin painoalalle on perustettu vähintään kolme tutkimusprofessoria.

Jokainen tutkimusprofessori johtaa 3–5 tutkijan tutkimusryhmää. Tutkimusryhmät muodostavat yhteisön, jonka verkostot ulottuvat jäsenkorkeakoulujen kautta koko suomalaiseen ja kansainväliseen tiedemaailmaan. Epanetissa vahvistetaan maakunnan tutkijoiden ja kehittämistyötä tekevien ammattilaisten yhteisöä.

Epanetin tavoitteena oli luoda Etelä-Pohjanmaalle 12 tutkimusprofessoria ja vähintään 50 uutta tutkijaintoa. Molemmat tavoitteet on saavutettu ja jopa ylitetty: syksyllä 2005 hankkeissa työskentelee 14 professoria ja yhdessä hankkeessa on meneillään rekrytointi. Yksi hanke on päätynyt kesällä 2004, ja sille suunnitellaan jatkoa. Epanet on tuottanut myös joukon ennalta arvaamattomia hankemuotoja. Etelä-Pohjanmaan sairaanhoitopiiriin on perustettu neljä hyvinvointialan professoria, joiden työpanoksesta osa on määritelty kohdentuvaksi Etelä-Pohjanmaalle. Lisäksi Vaasan yliopisto on perustanut alumiinitekniikan yhteistyöprofessorin, joka sijoittuu Vaasaan, mutta linkittyy vahvasti Epanet-verkostoon täydennuskoulutuksen ja jatko-opiskelijoiden kautta.

Verkostoitunut innovaatiojärjestelmä

Vuonna 2004 valmistui Epanet-verkoston ulkopuolinen arviointi (Kinnunen, J., Eskelinen, H., Lehto,

Osaamisen ja yrittäjyyden luovaa kipinointiä Näin syntyi tutkimuksen ja koulutuksen aluestrategia

TEKSTI SULEVI RIUKULEHTO

Yliopistot ja ammattikorkeakoulu laativat yhteiset koulutuksen ja tutkimuksen aluestrategiansa ensimmäisen kerran syksyllä 2002. Oikeastaan Etelä-Pohjanmaalla ehdotettiin liikkeelle jo ennen opetusministeriön toimeksiantoa: ajatus maakunnallisen koulutusstrategian kirjoittamisesta syntyi Epanet-verkostossa jo syksyllä 2001, ja valmistelu aloitettiin heti vuodenvaihteen jälkeen. Valmisteluryhmä sai opetusministeriön kirjeestä omalle toiminnalleen vähän kuin jälkikäteen vahvistuksen ja rutkasti arvovaltaa.

Aluestrategian valmisteluryhmästä tuli nopeasti tärkeä keskustelufoorumi. Kaikki keskeiset korkeakoulupolitiikan toimijat oli koottu samaan pöytään pohtimaan vain sitä, mihin tutkimuksen ja koulutuksen juna halutaan Etelä-Pohjanmaalla kuljettaa. Työ eteni säkenöiden ja kipunoiden ja tuotti tulosta: kahdeksan kohtainen toimenpideohjelma korkea-asteen tutkimuksen, koulutuksen ja innovaatioympäristön kehittämiseksi 2003–2006 valmistui tammikuussa 2003. Ensimmäisenä tavoitteena mainittiin Seinäjoen yliopistokeskusten perustaminen.

Suunnitteluun oli latautunut sen verran innostusta ja tulevaisuuden uskoa, että valmisteluryhmä päätti jatkaa työskentelyään strategian seurantar ryhmänä. Lisäksi kullekin toimenpidekohdalle nimettiin oma tavoiteryhmä ja vastuuhenkilö. Opetusministeriön antaessa uuden toimeksiannon aluestrategioiden päivittämiseksi 8.6.2004 meidän valmisteluryhmämme tiimelsi jo täyttä päätä. Olimme taas toimeksiantajaa nopeampia!

Aluestrategian päivitys oli todella tarpeen: edellinen strategia oli kaluttu jotakuinkin loppuun. Uusi toimeksianto määritteli aluestrategian sisältöjä entistä yksityiskohtaisemmin. Strategiat oli laadittava vähintään maakuntatasolla; valtakunnalliset päätökset ja linjaukset oli otettava huomioon; maakunnan kehittäjäorganisaatioita – esimerkiksi osaamiskeskus- ja aluekeskusohjelmia – piti kuulla; oli määriteltävä alueen vahvuudet, osaamisrakenteet ja painoalueet ja niin edelleen.

Tähän työhön oli helppo lähteä: uusi toimeksianto oli kuin edellisestä aluestrategiastamme opiskeltu ja auki kirjoitettu. Tarvittava valmistelukoneistokin oli jo valmiina. Koska tilanne kuitenkin OPM:n uuden tehtäväksiannon tultua tavallaan nollautui, seurannassa mukana olleita organisaatioita pyydettiin tarkistamaan omien edustajiensa mandaatit. Muodostettiin jälleen kaksi valmisteluryhmän kokoonpanoa. Toisessa oli edustajia organisaatioiden johdosta, toinen koostui alueellisista toimijoista.

Valmisteluryhmän puheenjohtajana toimi Vaasan yliopiston rehtori **Matti Jakobsson**, suppeamman kokoonpanon puheenjohtaja oli Seinäjoen kaupungin kehittämisjohtaja **Erkki Välimäki**. Molemmat olivat mukana myös edellisellä valmistelukierroksella. Ammattikorkeakoulu ja yliopistokeskus palkkasivat hankkeelle sihteerivoimaa. Oma työni jatkui nyt yliopistokeskusten nimeämänä sihteerinä. Työpariksi sain ammattikorkeakoulun kehittäispäällikön, **Taru Kiurun**.

Nyt aluestrategian valmistelu oli entistä enemmän tiimityötä, jossa sihteerien osuus kutistui muiden tuottamien aineistojen toimittamiseksi. Apuna oli kuusi tavoiteryhmää, jotka työstivät strategian hankeaihoita. Tämäkin malli oli jo aiemmin koeteltu ja hyväksi todettu.

Myös valmisteluryhmä teki kotitöitä. Jokainen ryhmän jäsen esitteli jonkun ajankohtaisen ohjelma- tai kehittämissasiakirjan. Esitykset kirjoittivat kirpeitä keskusteluita, kun tulokset purettiin kahdessa valmisteluryhmän kokoontumisessa.

Korkeakoulujen johtoa oli haastateltu laajasti vuoden 2003 strategiaa valmisteltaessa. Nyt pidettiin hyödyllisempänä maakunnan elinkeinoelämän kuulemistä. Tämä sopi hyvin myös strategian tehtävämäärittelyyn. Haastateltaviksi valittiin kahdeksan työelämän keskeistä edustajaa siten, että kuultavaksi saatiin kaikki maakunnan päätoimialat ja myös kolmannen sektorin ja sivistystoimen edustus.

Aluestrategia valmistui syyskuun lopussa, tiukasti ennen määräaika. Valmistelun tärkein anti oli taas itse valmisteluprosessissa: meillä oli tilaisuus keskittyä korkea-asteen akuutteihin kysymyksiin oman alueemme näkökulmasta. Viimeksi päädyimme kahdeksaan tavoitteeseen, nyt työmme hedelmä puristui kuuteen koriin. Strategia on taas hivenen entistä valmiimpi.

Sulevi Riukulehto
vs. toiminnanjohtaja
Etelä-Pohjanmaan
korkeakoulu yhdistys

Pohjanmaalla

E. & Karjalainen-Juvelin R.: *Etelä-Pohjanmaan korkeakouluverkosto Epanet – enemmän kuin yliopistokeskus*. Arviointiryhmän raportti 2004. Tampere University Press. Tampere 2004). Raportin mukaan arvioinnin kannalta kiinnostava seikka koski nimenomaan tutkimustoiminnan nivomista maakunnan innovaatiojärjestelmään tilanteessa, jossa elinkeinorakenteeseen kohdistuu kovia rakenteellisia ja osaamiseen liittyviä laadullisia uudistustarpeita. Arvioijat toteavat, että verkoston strategiatyötä on siivittänyt todellinen *bottom up* -ajattelutapa. Yksityumaisuuden ansiosta kaikkien tavoitteet (tutkimus, kilpailukyky, aluekehitys) menestyvät. Etelä-Pohjanmaalla on tarjolla kolmoisierremallin perusedellytykset: yliopistokeskus ja koulutettua työvoimaa tuottava ammattikorkeakoulu, niiden kanssa yhteistyössä toimivat yritykset sekä kehittäjäorganisaatioiden muodostama alueellinen ja paikallinen julkinen sektori.

Arviointiryhmä kysyy arviotaan, onko Epanet tulevaisuuden verkostoituneen innovaatiojärjestelmän yksi perusmalli, jossa ammattikorkeakoulu toimii väljänä korkeakoulutukseen niillä alueilla ja aloilla, joilla ei ole vaihtoehtoa suoraan yliopistoon hakeutumiseksi. Samalla yliopistojen yhteiskunnallisen palvelutehtävän tavoitteellinen kehittäminen avaa yrityksille mahdollisuuksia hyötyä soveltavaan tutkimukseen ja tuotekehitykseen perustuvista innovaatioista.

Sähköisten palveluiden tekniikka on laitteita ja osaamista

Puhumme paljon tekniikasta, varsinkin uudesta tekniikasta, mitä käytetään sähköisen asioinnin yhteydessä. Sitä tarvitaan niin koteihin kuin kouluihin ja työpaikoille. Se on uutta, kallista, tehokasta. Se on edellytys nykyaikaiselle toiminnalle, välttämätöntä tulevaisuudessa. Mutta mistä oikein puhumme, kun puhumme tekniikasta? Tässä paneudun siihen, mitä tekniikalla voidaan tarkoittaa, etenkin, mitä se tarkoittaa kuluttajille suunnattujen sähköisten palveluiden yhteydessä.

Tekniikka laitteena

Kun pyydetään mainitsemaan jotain tekniikkaa, useimmat kuvaavat suuria, monimutkaisia koneita, kuten metsätyökone, hävittäjälentokone tai paperikone. Tämä on yksi tapa tulkita tekniikka: se on laitteita. Sähköisen kaupan yhteydessä tämä tekniikkatulkinna sisältää tietokoneet, internet-yhteyden, kännykät. Nämä ovat helposti havaittavissa ja laskettavissa. Tilastoja tehdään laitteiden lukumäärän lisäksi niiden ominaisuuksista, kuten tehosta ja iästä.

Kiistattomasti laitteet ovat yksi oleellinen osa tekniikkaa. Ne ovat ehdottomasti tarpeen, jotta uusia teknologiavälitteisiä palveluita voidaan viedä koteihin. Kuitenkin tämän tekniikka laitteina -tulkinna lisäksi tekniikalla voidaan tarkoittaa muutakin. Toinen tapa tulkita tekniikkakäsitettä on hieman edellistä laajempi. Se sisällyttää tekniikkaan laitteiden lisäksi myös toimintaa. Tekninen laite nähdään kokonaisuutena, jossa on fyysisen osan lisäksi toiminnallinen osa. Tietokoneen kohdalla on hyvin näkyvää, että sitä ei voida käyttää ilman ohjelmia mutta myös monet muut laitteet sisältävät toiminnallisia osia. Metsätyökone ei ole pelkästään monimutkainen, traktoria suurempi pyörillä liikkuva laite, jota sen kuljettaja käyttää ammattitaitonsa mukaisesti. Tämän lisäksi harvesteri sisältää ohjeen puiden katkaisemisesta ja se kerää tietoa kaadetuista puista. Sähköisten palvelujen kohdalla aiemmin ihmisen tekemä työ on tehty kuluttajan itsepalvelua tukeväksi tietokoneohjelmaksi. Sähköinen palvelu on tietokoneohjelma, joka kirjaa kuluttajan tekemän tilauksen, välittää sen eteenpäin ja vastaanottaa maksun.

Tilastoja tehdään näkyvien laitteiden lisäksi siitä, millaisia ohjelmia laitteet sisältävät sekä siitä, millaisia ohjelmia ja palveluita kuluttajat käyttävät. Tilastot kuvaavat sähköpostin käyttämistä sekä internetin käyttämistä tiedonhakuun ja pankkipalveluihin.

Tekniikka ihmisen toimintatapana

Kolmas tulkinta tekniikasta on ymmärtää se ihmisten osaamisena ja toimintatapana. Edellisten mitattavissa olevien ja lähes käsin kosketeltavien asioiden rinnalla tämä tulkinta voi tuntua vieraalta ja kaukaa haetulta. Kaksi ensimmäistä tekniikan määritelmää sijoittaa tekniikan ja ihmisen erillisiksi, jopa vastakkaisiksi. Kun tekniikka on osaamista, on paikalla aina osaaaja, ihminen.

Tekniikan ymmärtäminen osaamisena on vanhin merkitys sanalle tekniikka. Se sama merkitys on nähtävissä edelleen myös suomen kielessä: urheilun yhteydessä puhumme erilaisista suoritus-tekniikoista, kuten hiihtotekniikasta ja hyppytekniikasta. Kun huippu-urheilija ei menesty tärkeässä

kilpailussa, hänellä on usein ongelmia tekniikan kanssa.

Tekniikka-sanaa käytetään viittaamaan osaamiseen myös tietokoneiden käytön yhteydessä; esimerkiksi jollain on hyvä tiedonhaketekniikka. Kun puhutaan sähköisestä kaupasta ja asioinnista, voidaan arvioida ihmisten taitoa käyttää laitteita ja myös sitä, millainen on eri ihmisten kulutus-tekniikka tai asiointitekniikka. Puhuttaessa sähköisistä kuluttajapalveluista on tutkittava, miten uudet laitteet, ohjelmat, palvelut ja uusi osaaminen nivoutuvat siihen, mitä arjessa tehdään, millaisia uusia tekniikoita tai käytäntöjä ihmisille muodostuu. Tällöin puhutaan tekniikan kesyttämisestä tai arkipäiväistämisestä (engl. domestication).

Tekniikan ymmärtäminen osaamisena ei sulje pois kahta edellistä tulkintaa tekniikasta. Laitteisto, ohjelmisto ja toimintatapa nivoutuvat toisistaan riippuvaksi kokonaisuudeksi.

Kun uuden laitteen tai palvelun arkipäiväistämisen prosessi on käyty kokonaan läpi, on uutuus sijoittunut kuluttajan arkeen. Kuluttajat ovat omaksuneet jossain määrin ennalta suunniteltuja toimintatapoja, mutta osin he ovat muokanneet niitä itselleen sopiviksi. He sijoittavat uudet laitteet ja palvelut parantamaan entistä toimintatapaa ja sulauttavat ne osaksi jokapäiväistä asioiden hoitamista. Vasta tässä vaiheessa kuluttajat saavat täyden hyödyn uusista palveluista.

Yliopistokeskukset ovat yliopistoyhteistyön innovaatioita

TEKSTI AIRA METSÄ-KETELÄ /
KUVA JUHA VARTIAINEN

Osana suomalaista korkeakoulujärjestelmää toimii kuusi yliopistokeskusta. Seinäjoen lisäksi yliopistokeskuksia on Kokkolassa, Porissa, Lahdessa, Mikkelissä ja Kajaanissa. Yliopistokeskuksia syntyi paikkakunnille, joilla ei ole omaa yliopistoa mutta on merkittävää yliopistollista toimintaa.

Yliopistokeskukset kokoavat alueellaan toimivat yliopistoyksiköt yhteiseen sateenvarjoon. Näin luodun monitieteellisen tiede- ja opetusyhteisön mahdollisuudet lisätä yhteiskunnallista ja alueellista vaikuttavuutta moninkertaistuivat.

Yliopistokeskusten toimintamuotoina ovat tutkimus, koulutus ja kehittämistoiminta. Profiililtaan ja historialtaan yliopistokeskukset eroavat toisistaan. Pisin historia on Kajaanin yliopistokeskuksella, opettajankoulutus siellä alkoi vuonna 1900. Porin yliopistokeskus tarjoaa tutkintokoulutusta perusopinnoista lähtien. Seinäjoen yliopistokeskus puolestaan eroaa muista tutkimuspainotteisuudellaan – yliopistokeskuksessa toimii 15 professoria Epanet-rahoituksen turvin. Kaikille yliopistokeskuksille yhteisiä toimintamuotoja ovat tutkimus ja työssä käyville tarkoitetut maisteri- ja tohtorikoulutukset.

Opetusministeriö on resursoinut jokaista yliopistokeskusta. Resursseja on saatu toimintojen koordinointiin sekä tutkimus- ja oppimisympäristöjen kehittämiseen.

Yliopistokeskusten johtajat neuvottelupäivillä Kajaanissa 15.4.2005: Päivi Lehtonen Mikkelistä, Pentti Malinen Kajaanista, Mikko Viitasalo Kokkolasta, Sanna-Kaisa Spool Lahdesta, Juha Alarinta Seinäjoelta ja Martti Sinisalmi Porista.

YLIOPISTOKESKUKSET PÄHKINÄNKUORESSA

Kokkolan yliopistokeskus

Koordinaatioyliopisto: Jyväskylän yliopisto
Yliopistot: Jyväskylän, Vaasan ja Oulun yliopistot
Tieteenalat: Kasvatustieteet, tietotekniikka, yhteiskuntatieteet, kauppatieteet, lääke- ja terveystieteet ja luonnontieteet
Henkilöstömäärä: 100

Porin yliopistokeskus

Koordinaatioyliopisto: Tampereen teknillinen yliopisto
Yliopistot: Tampereen teknillinen yliopisto, Taideteollinen korkeakoulu, Tampereen ja Turun yliopistot sekä Turun kauppakorkeakoulu
Tieteenalat: Teknilliset tieteet, kauppatieteet, yhteiskuntatieteet, humanistiset tieteet, taiteet ja merenkulkuala
Henkilöstömäärä: 190

Lahden yliopistokeskus

Koordinaatioyliopisto: Helsingin yliopisto
Yliopistot: Helsingin yliopisto, Teknillinen korkeakoulu, Lappeenranta ja Tampereen teknilliset yliopistot
Tieteenalat: Ympäristötieteet, tekniset ja taloustieteet, yhteiskunta- ja kasvatustieteet, alueellinen kehittäminen
Henkilöstömäärä: 200

Mikkelin yliopistokeskus

Koordinaatioyliopisto: Helsingin yliopisto
Yliopistot: Helsingin ja Kuopion yliopistot, Helsingin kauppakorkeakoulu ja Lappeenranta teknillinen yliopisto
Tieteenalat: Tekniset tieteet, ympäristötieteet, maa- ja metsätieteet, yhteiskunta- ja taloustieteet, kauppatieteet
Henkilöstömäärä: 200

Kajaanin yliopistokeskus

Koordinaatioyliopisto: Oulun yliopisto
Yliopistot: Oulun, Joensuun, Jyväskylän, Kuopion ja Lapin yliopistot
Tieteenalat: Kasvatustieteet, tietojenkäsittelytieteet, mittaustekniikka, biotekniikka, liikuntateknologia, aluetutkimus ja aikuiskoulutus
Henkilöstömäärä: 220

Seinäjoen yliopistokeskus

Koordinaatioyliopisto: Tampereen yliopisto
Yliopistot: Tampereen, Helsingin ja Vaasan yliopistot, Sibelius-Akatemia ja Tampereen teknillinen yliopisto
Tieteenalat: ICT, liiketoimintaosaaminen, alueet ja hyvinvointi sekä elintarvikeala
Henkilöstömäärä: 130

Etelä-Pohjanmaan tanssimusiikin historian ensimmäinen osaraportti on muusikkoelämäkertoista koostuva antologia. Kirjan ovat toimittaneet **Vesa Kurkela** ja **Terho Kemppi**, ja se tulee painosta tämän syksyn aikana.

Kokoelman laajuus on yli 500 sivua. Siihen sisältyy lukuisia valokuvia muusikoista ja tanssisoiton menneisyydestä. Kirja on osa Kevyen musiikin tutkimus- ja innovaatiohanketta, joka ylläpitää Sibelius-Akatemian populaarimusiikin professuuria Seinäjoen yliopistokeskuksen EPANET-verkostossa. Aineistojen keruuseen ja toimittamiseen on saatu avustusta myös Kulttuurirahastolta ja Kordelinin säätiöltä. Julkaisija on Pilot-kustannus.

Kirja koostuu johdannosta ja 14 tanssimusiikon elämäkerrasta, joista osa on soittajien ja artistien itsensä kirjoittamia. Mukana on myös elämäkertoja, jotka kirjan toimittajat ovat koostaneet haastatteluaineiston pohjalta. Kirjan toimittamisen yhteydessä on koottu merkittävä kokoelma tutkimusaineistoa paikallisesta tanssisoiton historiasta: valokuvia, musiikkiäänitteitä, lehtileikkeitä, viiranomaisdokumenteja ja haastatteluja. Tätä tutkimusarkistoa säilytetään Sibelius-Akatemian koulutuskeskuksen tiloissa Seinäjoella.

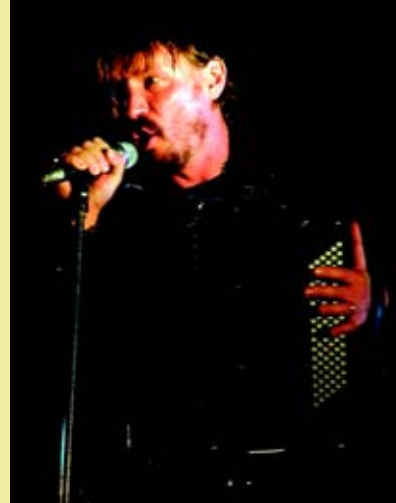
Musiikon arkea ja alueellista musiikkihistoriaa

Erilaiset artistielämäkerrat ovat nykyisin hyvin suosittua tietokirjallisuutta. Suosion takaajana ovat usein kohjutut ja värikäs mediajulkisuus.

Soittaja pärjää aina – kirja eteläpohjalaisista tanssisoittajista

TEKSTI VESA KURKELA /

ARKISTOKUVAT PAULI HANHINIEMI, PERTTI KARI, TERHO KEMPPI, EILA PIENIMÄKI, HEIKKI SALO

Pauli Hanhiniemi vuonna 2005.

The Hurricanes vuonna 1961. Soittajat vasemmalta Jorma Lahtinen, basso; Pertti Kari, kitara, laulu; Eero Lahtinen, harmonikka; Tapio Ollikainen, rummut ja trumpetti.

Eila Pienimäki orkestereineen 60-luvulla.

Terho Kemppi Seinäjoen Lyseon Iskelmäkarusellikonseritissa vuonna 1958.

Soittaja pärjää aina -kirjan tarkoitus on selvästi toinen, vaikka osa kirjan sankareista onkin yleisesti tunnettuja mediakasvoja. Kirja keskittyy valottamaan muusikon arkea, tuota tanssisoiton historian vähemmän tunnettua puolta.

Samalla kokoelma pyrkii korjaamaan toistakin vintoutumaa suomalaisen kevyen musiikin historiassa. Aiheesta on kirjoitettu suhteellisen paljon, mutta tarinat keskittyvät pääkaupungin tapahtumiin. Jokaisella maakunnalla ja lähes jokaisella pitäjällä on laajat paikallishistoriansa, mutta paikallisen ja alueellisen musiikin menneisyydestä tiedämme kovin vähän. Erityisen puutteellista on tanssimusiikkia ja tanssien pitoa koskeva tieto. Sitä ei ole selvästikään laskettu arvostettavan kulttuuriharrastuksen piiriin. Vuosikymmeniä kansan tanssi-intoa haluttiin vain rajoittaa ja valvoa – sekä tietenkin rahastaa: tanssien pidolla kustannettiin niin valistushenkiset kulttuuriharrastukset kuin urheiluseurojenkin toiminta.

Kirjan lähtökohtana on muusikon näkökulma. Eri ikäpolvien tanssimuusikot kertovat oman elämäntarinansa, kuka laajemmin, kuka suppeammin. Heitä yhdistää pohjalaisuus ainakin siinä mielessä, että he ovat kaikki Etelä-Pohjanmaalta lähtöisin. He ovat viettäneet lapsuutensa ja nuoruutensa maakunnassa ja imeneet sieltä myös ensimmäiset musiikilliset vaikutteet ja kokemukset.

Kirjan muusikoista vanhin on syntynyt 1920-luvun puolivälissä ja nuorin 1960-luvun puolivälissä. Suurin osa on tehnyt uransa maakunnallisena viihdyttäjänä, mutta mukana on myös kansallisia artistinimiä, kuten **Eila Pienimäki**, **Ippe Kätkä**, **Heikki Salo** ja **Pauli Hanhiniemi**. Yhteistä kaikille on pitkä ura rytmimusiikin eri tehtävissä. Useimpien ura on ollut niin pitkä ja tiivis, että muusikon ammatista on tullut elämäntapa.

Kertoajat kuuluvat ainakin kolmeen eri musiikilliseen ikäryhmään: swingin, popmusiikin ja punk-

rockin sukupolviin. Samalla heidän soitinvalikoimansa on niin laaja, että joukosta saisi kootuksi melko suuren tanssiorkesterin monen tyyllisillä lauluilla täydennettynä. Kertojien soittimet kuvaavat omalta osaltaan tanssimusiikin historiallista kehitystä Suomessa. Vanhimpien soittajien instrumentti on tyypillisesti haitari, sen jälkeen tulevat puhaltajat, kun taas nuorimpien kohdalla pääosassa ovat sähkökitarat.

Tanssisoiton maailma on sen verran pieni, että lähes kaikki ovat tuttuja keskenään. Niinpä kirjan kertomuksissa toistuvat samat nimet, tilanteet ja kohtauspaikat, jotka tuodaan esiin paikallisen tanssimusiikin kehityksen kulmakivinä ja virstanpylväinä. Yhteisiä nimiä on niin paljon, että niitä seuraamalla voisi rakentaa eteläpohjalaisen tanssisoiton historiallisen verkoston.

Lisätietoja: Vesa Kurkela, vesa.kurkela@siba.fi

Marjatta Jokisuu on toiminut Tampereen yliopiston täydennyskoulutuskeskuksen (TYT) Seinäjoen toimipaikan koulutuspäällikkönä ennen yliopistokeskuksen tuloa vuosina 1998–2002. Nyt vastaava virkanimike on koulutusjohtaja, ja tätä tehtävää Jokisuu hoitaa vuoden verran syksystä 2005 syksyyn 2006. Mikä on yliopistoyksikön johtajan työnkuvassa muuttunut yliopistoyksikön tulon jälkeen?

Yliopistokeskuksella on vaikutusta

TEKSTI TAINA MYLLYKOSKI / KUVA JUHO LAHTI

”Yksikön perustoiminta sisällöllisesti ja toimintatavoiltaan on pääsääntöisesti ennallaan. Selkeimmin vaikutukset ja muutokset näkyvät koulutusjohtajan työkentässä, mutta muutokset heijastuvat myös yksikön muun henkilöstön työhön. Yliopistoyksikön johtajan työpöydän takaa katsottuna oleellisin muutos on työajan käyttöön liittyvissä vaatimuksissa ja odotuksissa. Oman yksikön perustoimintojen ulkopuolella tapahtuvan työn määrä on radikaalisti lisääntynyt. Suurimmalta osaltaan se on antoisaa ja aitoa yhteistyötä ja yliopistollisten voimien yhdistämistä, joka näkyy yksikönkin tasolla koulutuksina ja kehittämishankkeina”, kertoo Jokisuu yliopistokeskuksen vaikutuksista. Hän toteaa, että verkostomainen toiminta ei toki ole uutta, mutta yliopistokeskus on yksi uusi ja merkityksellinen osa TYTin yhteistyöverkostoissa.

Yliopistokeskuksen tulo on vaikuttanut myös ajattelun viitekehyksiin ja sen myötä kielenkäyttöön ja ilmaisuun. ”Aikaisemmin esittelyjen lähtökohdaksi oli oma yliopisto ja yliopistoyksikkö, jonka toimintaympäristönä kuvattiin muut Seinäjoella toimivat yliopistot. Nyt toimintaympäristön kuvauksessa painottuu yliopistokeskus, jonka osaksi sijoitetaan yliopisto ja oma yksikkömme yhdessä muiden yliopistojen ja yksiköiden kanssa”, kertoo Jokisuu havainnoistaan puhekielen sanajärjestyksistä.

Suuri muutos on ollut myös toimipaikan sijainnin muutos Kampustalosta Framiin. ”Kieltämättä sa-

man katon alla yhteistyön käytännöt toimivat hyvin, sillä mm. neuvotteluihin ja kokouksiin on helppo osallistua ja asioita voi ottaa puheeksi käytävillä ja työpöydän satunnaisissa tapaamisissa.”

Yliopistokeskus on yksiköille yhteinen resurssi

”Käynnistysvaiheessa yliopistokeskus tuntui kovin massiiviselta, vaativalta ja tilaa ottavalta, lähes ydintoiminnalta. Tämä johtui ainakin osittain siitä, että ensimmäisenä vuonna päävastuuta kan-

toi TYTin yksikkö yhdessä emoyliopiston kanssa”, kertoo Jokisuu yliopistokeskuksen alkutaipaleesta.

Hän jatkaa, että toimintaan näyttää tulleen myös edunvalvonnan piirteitä mutta yliopistokeskukselta palveluuskokoinen on tullut myös uusi yhteinen resurssi. ”Nyt voimme puskuroida yhteistä suunnittelua ja toimintaa yliopistokeskuksen kautta ja jakaa erityisesti verkostotyön vastuuta yksikköjen kesken”, tiivistää Jokisuu yliopistokeskuksen yhteistyötä.

Yliopistokeskuksen yksiköt muodostavat suuren, monialaisen asiantuntijaryhmän, ja niiden yhteinen toimintavolyymi on tietenkin omaa suuruusluokkaansa aikaisempaan verrattuna. ”Julkisuudessa yhteisillä kannanotoilla on painoarvoa ja toiminta näkyvää”, kertoo Marjatta Jokisuu yliopistokeskuksen tuomista hyödyistä yliopistoyksiköiden toimintaan.

Perhehoitotieteellinen tutkimus- ja kehittämistyö Etelä-Pohjanmaalla

TEKSTI TAINA MYLLYKOSKI

Perhe hoitotyössä ja kuntoutuksessa -hankkeessa mukana ovat Etelä-Pohjanmaan sairaanhoitopiiri, Seinäjoen ammattikorkeakoulu, Seinäjoen seudun terveysyhtymä, Hoitotyön kehittämissseura ja Tampereen yliopiston hoitotieteen laitos. Tieteellisenä vastuuhenkilönä toimii Tampereen yliopiston hoitotieteen professori **Eija Paavilainen**.

Perhekeskeisyys mukaan käytännön hoitotilanteisiin

Perhehoitotyön ajatuksena on se, että potilaiden nähdään kuuluvan perheeseensä myös sairaalassa ollessaan tai muuten terveydenhuollon palveluita käyttäessään. Potilaan perheenjäsenet nähdään yhteistyökumppaneina, joilta saadaan tietoa potilaasta ja joiden kanssa keskustellaan muun muassa potilaan jatkohoidosta ja kotiuttamiseen liittyvistä asioista. Potilaan perheenjäsenille esimerkiksi mahdollistetaan heidän tarvitsemansa tuki potilaan ollessa sairaalassa.

Hoitotyössä on aina mietittävä tilannekohtaisesti, miten merkityksellistä perheen huomioiminen on. ”Hoittoa pyritään kehittämään siten, että perhekeskeisyys toteutuisi käytännön hoitotilanteissa eikä olisi vain olemassa kirjoitetuissa tavoitteissa ja oppikirjoissa”, kertoo Paavilainen hankkeen tavoitteista.

Perhekeskeisyyden toteutumisesta on runsaasti hyviä esimerkkejä. Tällaisia ovat Paavilaisen mukaan sydänpotilaille ja heidän perheenjäsenilleen järjestetyt yhteiset ohjaustilanteet sekä munasarjasyöpää sairastavien perheenjäsenille järjestetyt systemaattiset keskustelu- ja ohjaustilanteet. Ajankäytös- ja ohjaustilanteet voidaan kutsua potilaan ohella

Perhe hoitotyössä ja kuntoutuksessa -hankkeessa tieteellisenä vastuuhenkilönä toimii Tampereen yliopiston hoitotieteen professori Eija Paavilainen (ed. kesk.). Kuvassa on osa hankeryhmästä: Helli Kitinoja (ylh. vas.), Sirkka Ala-aho, Tyyne Ranta, Hilikka Pyylampi, Lasse Latvamäki ja Marja-Liisa Haapamäki, koordinaattori Asta Heikkilä (alh. vas.), Eija Paavilainen ja Sami Perälä.

myös hänen läheisensä mukaan. Myös neuvoloissa kiinnitetään yhä enemmän huomiota koko perheen hyvinvointiin. ”Perheenjäsenten mukana olo sairaalassa ja vastaanotolla riippuu siitä, mitä potilas ja hänen läheisensä haluavat”, kertoo Paavilainen perhehoitotyön mahdollisuuksista.

Tutkimusta, kehittämistyötä ja koulutusta

Perhe hoitotyössä ja kuntoutuksessa -hankkeessa yhdistyvät perhehoitotyön tutkimus, kehittämistyö ja koulutus. Hanke kestää vuoden 2006 loppuun asti, ja jatkoa on jo suunniteltu.

Tutkimushankkeeseen kuuluu 25 erilaista osa-

Tampereen yliopiston hoitotieteen professorin virkaan liitettiin tutkimustyön teko Etelä-Pohjanmaan sairaanhoitopiirissä vuonna 2002. Samana vuonna alkoi myös Perhe hoitotyössä ja kuntoutuksessa -hanke, joka virallisti monivuotisen koulutus- ja tutkimusyhteistyön Etelä-Pohjanmaalla.

hanketta, joissa tutkitaan ja kehitetään lapsiperheiden, aikuisperheiden sekä vanhusperheiden hoitamista. ”Yhteistä kaikille hankkeille on se, että niiden avulla pyritään kehittämään potilaiden ja näiden perheiden hoitamisen laatua”, sanoo Paavilainen.

Tutkimuksen lisäksi on toteutettu myös useita perhehoitotyön koulutustilaisuuksia henkilökunnalle. Yhteistyö perhehoitotyön kysymyksissä Etelä-Pohjanmaan sairaanhoitopiirin alueella on ollut erinomaista. ”Tuntuu siltä, että hoitamisen kehittäminen perhehoitotyön suuntaan on mahdollista, järkevää ja käytännössä toimivaa”, kertoo Paavilainen hankkeen aikana jo saavutetuista tuloksista.

Karonkkatiimi tukee ja innostaa tohtoriksi tähtääviä

TEKSTI JA KUVAT JARI ELORANTA

”Alueiden vetovoimasta on käyty viime aikoina vilkasta keskustelua. On todettu, että eri alueet ovat eräänlaisessa kilpailutilanteessa, jossa ne taistelevat esimerkiksi yritystoiminnan sijoittumisesta, matkailijavirroista sekä entistä enemmän myös osaavasta työvoimasta. Alueellisessa kilpailussa yksi keskeinen vetovoimatekijä on myönteinen imago. Imagon keskeinen merkitys ja rooli on saanut niin kunnat kuin maakunnatkin kanavoimaan entistä enemmän resursseja alueiden imagojen parantamiseen. Myös Suomessa moni kunta ja maakunta on toteuttanut tai ainakin pohtii erilaisia imagokampanjoita tai muita imagon parantamiseen tähtääviä toimenpiteitä.

Omassa väitöskirjatutkimuksessani luon erilaisia näkökulmia alueelliseen imagoon. Keskeisin näkökulma liittyy imagon ja identiteetin suhteeseen. Tarkastelen, miten sekä alueellinen identiteetti ja imago kytkeytyvät toisiinsa ja ovat niin sanotun aluepuhunnan seurauksena syntyneitä sosiaalisia konstruktioita. Pohjimmiltaan tutkimuksessa on tavoitteena tarkastella alueidentiteetin ja aluetietoisuuden syntymistä ja muuttumista sekä identiteetin muutosten vaikutusta alueen imagoon. Keskeistä on pyrkiä ymmärtämään imagon ja identiteetin suhteita muuttuvassa aluerakenteessa. Lisäksi yhtenä työn osana on kuntien käyttämien muuttohoukuttimien tutkiminen.

Artikkelimuotoisen väitöskirjatyön kaksi ensimmäistä artikkelia on julkaistu. Ensimmäisen artikkelin kirjoitin yhdessä tutkija **Timo Suutarin** kanssa ja sen otsikkona oli *Imago, identiteetti ja alue –seudullisen kehittämistyön haasteet*. Artikkelin julkaistiin Alue ja ympäristö -lehdessä. Toinen artikkeli on julkaistu Kunnallistieteellisessä aikakauskirjassa nimellä *Seutukuntien imagon kehittämisen haasteet*. Tällä hetkellä teen Seinäjoen ja Peräseinäjoen kuntaliitokseen liittyvää seurantahan- ketta, jonka ohella työstän väitöskirjan muuttohoukuttimista kertovaa artikkelia.”

Seinäjoen yliopistokeskuksen piirissä toimii useita jatko-opintoja, lähinnä väitöskirjan tekemistä, tukevia ryhmiä. Niiden tarkoituksena on muun muassa tarjota areena oman työn arvioinnille, jatko-opinnoissa puurtavien keskustelulle ja osallistujien keskinäiselle kannustamiselle. Yksi tällainen ryhmä on muutaman vuoden toiminut Helsingin yliopiston Ruralia-instituutin Seinäjoen yksikössä. Ryhmän nimi on tavoitteeseen viittaava Karonkkatiimi.

Karonkkatiimi on koonnut yhteen toistakymmentä väitöskirjan tekemisestä kiinnostunutta. Osalla tiimistä on työpaikka muualla, mutta tiimiä yhdistää se, että sen jäsenet joko parhaillaan työskentelevät tai ovat aiemmin työskennelleet Ruralia-instituutin Seinäjoen yksikössä. Seinäjoen yliopistokeskus on rahoittanut tiimin materiaalihan- kintoja ja matkakustannuksia.

Karonkkatiimin perustamisen taustalla on tukea Ruralia-instituutin Seinäjoen yksikössä työskentelevän henkilöstön jatko-opintoja ja asiantuntemuksen lisäämistä. Tämän li- säksi tarkoituksena on kasvattaa väitöskirjan tekemisen avulla yliopistollisuutta työ- tehtävissä. Joskus hyvin käytännönläheisten hankkeiden rinnalla oman tutkimuksen tekeminen tarjoaa uusia näkökulmia.

Karonkkatiimin kokoontumisten ydin on oman tutkimuksen alistaminen tiimin mui- den jäsenten arvioitavaksi. Periaatteena on, että kaikesta keskustellaan aina tutkimus- suunnitelman tekemisestä valmiiseen työhön asti. ”Järjestämme myös varjoväitöksiä tuleville väittelijöille, jossa osa tiimin jäsenistä toimii vastaväittäjinä. Siinä tutkija saa valmistautumistukea väitöstilaisuuteen,” johtaja, professori **Sami Kurki** sanoo.

Reilun kolme vuotta toimineesta tiimistä on yksi jäsen väitellyt tohtoriksi. Nykyisin Etelä-Pohjanmaan liitossa maakuntasuunnittelijana työskentelevä **Antti Saartenoja** väitteli vuonna 2004 Turun yliopistossa matemaattis-luonnontieteellisessä tiedekun- nassa. Maantieteen väitöskirjan aihe oli ”Kaupungin ja maaseudun vuorovaikutus alu- eellisessä kehittämisspolitiikassa”. Seuraava väitöskirja oli alkusyksyllä 2005 edennyt esitarkastukseen, ja muutama oli saanut julkaistua ensimmäiset artikkelinsa tieteelli- sissä aikakauslehdissä.

”Viime vuosina niin yritys-elämässä, mediassa kuin akateemisessa maailmassakin kasvanut kiinnostus yritystoiminnan vastuukysymyksistä on kohdistunut pääasiassa suuriin, usein kansainvälisesti toimiviin yrityksiin. Pienyryykset ovat saaneet vain hyvin vähän tutkimuksellista huomiota. Kuitenkin myös pienten yritysten liiketoiminnan vastuu- ja moraalikysymysten tarkastelulle on, pienyrytykentän merkittävä kansantaloudellinen rooli huomioituna, olemassa selkeä tarve.

Omassa tutkimuksessani pyrin tarkastelemaan pienyrittäjien käsityksiä siitä, mitä yhteiskunnallisesti vastuullinen liiketoiminta yrittäjälle itselleen tarkoittaa; miten pienyrittäjä itse tulkitsee yritystoimintaansa kohdistuvia yhteiskuntavastuun odotuksia ja miten nämä tulkinnat vaikuttavat pienyrittäjän päätöksentekoon ja mahdollisesti kilpailukykyyn.

Tutkimus koostuu neljästä artikkelista, joista ensimmäinen *When Ethics Matters – Interpreting the Ethical Discourse of Nature-Based Entrepreneurs*, valmistui kesäkuussa 2004 ja se on hyväksytty julkaistavaksi *Journal of Business Ethics* -lehdessä. Tällä hetkellä työn alla on toinen tutkimusartikkeli, jossa tarkastelen sitä, millainen käsitys maaseudun pienyrittäjillä on yhteiskuntavastuusta; mitä merkityksiä yrittäjät yhteiskuntavastuulle antavat ja mistä he kokevat liiketoiminnassaan olevansa vastuullisia. Artikkelin perustuu 24 pienyrittäjän haastatteluun.”

TEKSTI MINNA-KRISTINA PAAKKI

Pitkäaikaisen unelman toteutuminen asumises-ta Uudessa-Seelannissa on nyt edennyt yli puolen välin. Paluupäivä on auki, mutta lähempänä kuitenkin kuin tulopäivä 6.1.2005. Kokemusta ja taitoja on karttunut kaikille. Matkassa ovat Minna-Kristiina Paakki sekä pojat Mikael ja Markus.

Matka on ollut mahdollinen Suomen kulttuuri-rahaston, Etelä-Pohjanmaan maakuntarahastolta saamani vuoden tutkija-apurahan turvin. Apuraha myönnettiin väitöskirjatyöhöni ”*Consumer’s Trust in E-Commerce*”. Väitöskirja valmistuu Tampereen yliopiston tietojenkäsittelytieteiden laitokselle.

Etnografi karkotettuna kauas kotoa

Tutkimusmetodin valinta vaikuttaa tutkijan koko elämään. Tässä tapauksessa etnografian piti lähteä pois tutkimusalueelta saadakseen perspektiiviä tutkimuskenttään eli Etelä-Pohjanmaahan ja eteläpohjalaisiin. Välimatkaa on varovaisenkin arvion mukaan yli 16 000 kilometriä.

Väitöskirjatyön loppuunsaattaminen Uudessa-Seelannissa on ollut hyvä valinta. Aucklandin yliopisto on ottanut vierailevan tutkijan hyvin vastaan ja tarjonnut tutkijalle hyvän ympäristön kirjoittamiseen. Tärkeää on ollut tieteellinen keskustelu paikallisten tutkijoiden ja vierailevien luennoitsijoiden kanssa. Minun sijoi-utuspaikkani on CODE (Centre for Digital Enterprises). Olen saanut työtilat, koneen, henkilökuntakortin ja pääsyn yliopiston henkilökunnan verkkoon.

Yksi syy tänne tulemiseeni oli etnografian käyttö metodina. Uusi-Seelanti on yksi ensimmäisistä

paikoista, missä etnografiaa on kirjoitettu tai mistä etnografit ovat menneet vielä pidemmälle Tyy-nenvaltameren saaria tutkimaan. Mitä yhteistä on sitten trooppisten saarien asukkailla ja etelä-pohjalaisilla? No, näennäisesti ei mitään. Menetelmä on vain sama: tutkitaan ihmisiä ja kulttuuria luonnollisessa ympäristössä.

Tietojen ja taitojen karttuminen

Paikalliseen elämään totuttautuminen on vaatinut monia erilaisia taitoja. Mieleenpainuvimmat ovat olleet elintarvikkeiden ja elektroniikkavälineistön suojaaminen torakoilta sekä pulsaattoripesukoneen käytön opettelu. Paikallisten kanssa keskusteleminen vaatii tiedollisia (kielellisiäkin) taitoja. Suomalaisuudesta olen joutunut se-littämään sisua ja salmiakkia.

Oman tutkimukseni aihe, kuluttajan luottamus sähköisiin palveluihin, olisi muodostunut täällä aivan erilaiseksi. Täkäläiset (lähinnä keski-ikään ylittäneet eurooppalaisista tai maori alkuperää olevat) eivät halua edes käyttää mobiilipuhelinta, koska se on liian kallista verrattuna ilmaiseksi soittamiseen paikallisverkossa.

Lopuksi

Vaihtoehtona vuosi ulkomailla on ollut hyvä asia. Tärkeät asiat yksityiselämässä sekä tutkimukses-sa ovat nousseet kirkkaasti esille. Suomalaisuus ja suomalaisena oleminen ovat hienoja ja pitämisen arvoisia asioita. Suvaitsevaisuus muita kohtaan on myös tärkeää. Sanonta oma maa mansikka, muu maa mustikka on täten todistet-tu paikkansa pitäväksi!

Minna-Kristiina Paakki yhdessä poikiensa Markuksen ja Mikaelin kanssa Aucklandissa.

KULTTUURIMARRASKUU KULMA 1.–20.11.2005

Seinäjoki kukkii kulttuuria kesäisin. Syksyn saavuttua kulttuurikaupunki vaipuu horrokseen. Juuri tästä syystä on syntynyt Kulma. Seinäjoen ammattikorkeakoulun kulttuurituotannon opiskelijat sekä Seinäjoen näkyvimmat kulttuuritahot ovat yhdessä lähteneet taistelemaan kaamosmasennusta vastaan kulttuuriasein.

Sibelius-Akatemia tuottaa Kulttuurimarraskuu Kulmaan muun muassa seuraavat konsertit:

Hehkumo

Yhtenä Kyläpelimannit-projektin hedelmänä syntyi Hehkumo; musiikillisia raja-aitoja kaatava, viiden muusikon muodostama uusi yhtye. Hehkumon rikassointinen musiikki hakee vaikutteensa perinteistä, mutta ilmentää tätä päivää. Kuule, kuinka Rannanjärvi elää ja väentää idoleita nenästä! Hehkumon lämmössä musisoivat Pauli Hanhiniemi, Anne-Mari Kivimäki, Piia Kleemola, Antti Paalanen ja Mika Virkkala. Hehkumo esiintyy Kulmassa perjantaina 18.11. Mallaskosken panimoravintolassa.

Hehkumossa musisoivat Mika Virkkala, Anne-Mari Kivimäki, Pauli Hanhiniemi, Piia Kleemola ja Antti Paalanen.

”Laulut mun elämä” – Tunnelmia Billie Holidayn elämästä

”Laulut mun elämä” -esitys on kunnianosoitus jazzlaulun suurelle uranuurtajalle ja samalla kuvaus mustan amerikkalaisen kulttuurin elinvoimaisuudesta. Näytelmä sisältää kohtauksia Billie Holidayn elämästä, kertoo laulujen synnystä, porautuu mustan laulajattaren sielunmaiseen ja ennen kaikkea välittää kaunista blues-

pohjaista musiikkia.

”Laulut mun elämä” Kulmassa torstaina 10.11. Hotelli Vaakunan Botton-klubilla (Tarja Matilainen laulu, Osmo Palonen piano, Hepa Halme, saksofoni, Ilkka Hanski basso ja Reiska Laine rummut).

Lisätiedot: www.kulttuurikulma.fi

HARRASTAJATAIDETTA FRAMISSA

Seinäjoen Teknologiakeskus pyysi keväällä Framissa työskenteleviä ilmoittautumaan harrastajataiteen näyttelyyn. Kutsuun vastasi kahdeksan henkilöä. Heistä neljä työskentelee Seinäjoen yliopistokeskuksessa: Ulrike Lyhs on Helsingin yliopiston ja Jyrki Vuorinen Tampereen teknillisen yliopiston Epanet-professori, Mark-

Markku Salonen, Lähiö.

Nina Harjunpää, Keramiikkalehmiä.

ku Salonen työskentelee projektipäällikkönä Helsingin yliopiston Ruralia-instituutissa ja Nina Harjunpää erikoissuunnittelijana Etelä-Pohjanmaan korkeakoulu yhdistyksessä. Heitä yhdistää paitsi Frami työpaikkana, myös halu tehdä asioita käsillään. Kaikille neljälle kuvataide on mieluinen harrastus ja itsensä ilmaisemisen muoto.

Näyttely pidettiin Framin Show Roomissa 1.–

13.9.2005. Ulrikella oli esillä öljyväri-, muste- ja litografiatöitä. Jyrki toi näyttelyyn mustavalkoisia valokuvia. Markku esitteli, miten puu voi taipua mm. kravateiksi ja hiirien lähiöiksi. Ninan työt ovat naivistisia akryylimaalauksia ja keramiikkaesineitä.

NAISYRITTÄJYYDEN TEEMAPÄIVÄ

Seinäjoella jo kolmannen järjestettävä naisyrittäjyyden teemapäivä pidetään Törnävä-salissa 7.11.2005 klo 14–20. Teemapäivän aiheena on yrittäjänaisen uran ja perheen yhteensovittaminen. Teemapäivä on osoitus Seinäjoen seudulla olevien eri organisaatioiden yhteistyöstä naisyrittäjyyden edistämiseksi. Järjestäjinä toimii 14 alueen organisaatiota, yritystä sekä järjestöä. Sponsoreiden ansiosta päivä on osallistujille maksuton.